

"Jeg trives med uro og meningsballade. Almindelige middagsselskaber, hvor man sidder og snakker pænt om den sidste ferie på Kreta, det gider jeg ikke, og det kan man godt se lidt som en brist hos mig," siger Flemming Chr. Nielsen.

Foto: Steen Trolle

Længe leve anarkisterne

Forfatteren og journalisten Flemming Christian Nielsen, Virum, har skrevet sine erindringer. Han var i mange år en af Jyllands-Postens bedste skribenter, men han havde det svært med chefer og stoppede i 1999 på avisen. Siden har han levet som freelancer, oversætter og forfatter - blandt andet til en anmelderrost portrætbog om Glistrup

Af Steen Trolle

INTERVIEW Klokken er halv tre om natten. Vi er i en forstad til Aarhus i august 1962 og Flemming Chr. Nielsen, 19 år og netop flyttet til Aarhus fra Brørup for at studere, sidder i receptionen på et fornemt hotel, hvor han passer sit job som natportier. Han har ikke alverden at lave og sidder og læser Guy Boothsby's gyserroman om den mystiske Doktor Nikola, da telefonen ringer.

En dame vil tale med direktøren, og den unge men drevne natportier stiller kyndigt om til privaten, hvorefter han genoptager læsningen om Nikolas kamp for udødelighed og verdensherredømme. "Jeg nyder min nonchalance og min kyndighed. Jeg er en betroet medarbejder," skriver Flemming Chr. Nielsen i sin erindringsroman, "Nu er der vel ikke mere", som udkom på Gyldendal i efteråret.

Nydelsen varer dog ikke mere end tre minutter. Så står direktøren i receptionen - iført pyjamas og med en vrede, der truer med få alle knapper i hans natskjorte til at springe. Damen, som den unge natportier har stillet om, er nemlig direktørens elskerinde, og det pludselige opkald til privaten betyder, at der nu er højrisiko for, at hans kone opdager, at han har en affære. Derfor er han edderspændt rasende.

"Rejs dig op og forsvind. Jeg bliver her resten af natten. Fjog," brøler direktøren og sender Flemming Chr. Nielsen direkte fra receptionens lune hygge og ud i en mørk og våd nat. I forvirringen får han ikke sin jakke med, men da han banker på ruden til direktøren, der nu troner i receptionen, bliver han afvist.

"Jaget af pladsen skutter jeg mig på bænken og fyldes af frygt, kulde og rædsel, mens solen langsomt stiger, og regnen hører op. Jeg fik ikke spurgt, hvorfor jeg var fyret, og jeg aner det ikke. Men jeg

er kastet ud som en stueplante i haglvejr, og desperat har jeg brug for den løn og den jakke. Direktør X ikke har givet mig," fortæller Flemming Chr. Nielsen i sine erindringer.

Sådan ender Flemming Chr. Niensens første møde med en arbejdsgiver, og det grundlægger en livslang skepsis overfor arbejdsgivere og autoriteter, og en fascination af de få, der tør stå op mod autoriteter og siger fra overfor slavepiskerne.

Schleimann elskede et skænderi

Selv har han i mange år måttet leve med chefer, blandt andet en del chefredaktører på Jyllands-Posten, som blev den avis, han i mange år tjente med sine fremragende portrætter og sine skarpe ledere. Men hele tiden har han skullet tøjle en indre trang til at sige cheferne imod, og undervejs er det blevet til mange heftige diskussioner med chefredaktørerne, hvoraf en enkelt dog vakte hans sympati, nemlig Jørgen Schleimann, der fik en meget kort og tumultarisk karriere på den store jyske morgenavis.

"Man kunne skændes med Schleimann. Det var ikke sådan, at han følte sig som chefredaktør og at hans ord var magt. Han elskede et skænderi," siger Flemming Chr. Nielsen.

Vi sidder i Flemming Chr. Niensens lejlighed i Virum, hvor han har boet, siden han flyttede fra Aarhus i 2003. Foran os på spisebordet ligger hans erindringsroman - og en pipe, som Flemming Chr. Nielsen med jævne mellemrum forsøger at holde lidt liv i.

Røgen bølger rundt i stuen, og det vækker mindelser hos intervieweren, som første gang mødte Flemming Chr. Nielsen, da jeg var praktikant på Jyllands-Postens søndagsredaktion i 1991-92. Dengang blev der også røget heftigt på redaktionen - og dengang var Flemming Chr. Nielsen en af de helt store skribenter på det, der den-

Flemming Chr. Nielsen i lejligheden i Astilbehaven i Virum, hvor han er i gang med at lægge sidste hånd på oversættelsen af alle Moby Dick-forfatteren Herman Melvilles ti romaner.

Foto: Steen Trolle

gang var Danmarks største søndagsavis.

Han stoppede på Jyllands-Posten i 1999. Siden har han levet som oversætter, freelancer og forfatter, blandt andet til den anmelderrote Glistrup-portrætbog "Anarkisten", der for nylig blev genudgivet. Netop nu er han ved afslutte oversættelsen af alle Moby Dick-forfatteren Herman Melvilles 10 romaner, og så er det altså blevet til en erindringsroman, der blandt andet fortæller om Flemming Chr. Niensens tid på Jyllands-Posten og om nogle af de markante personer, han interviewede undervejs.

Sympati for anarkisten Glistrup

Fremskridtspartiets stifter Mogens Glistrup var en af dem. Ja, Glistrup blev den person, som Flemming Chr. Nielsen interviewede flest gange, og undervejs voksede der en sympati og respekt for manden, som førte til "Anarkisten".

"Jeg kunne virkelig godt lide Glistrup som person, måske fordi vi havde lidt den samme indstilling til tilværelsen - at det går galt, hvis man keder sig. Hvis Glistrup kedede sig, løste han lynhurtigt problemet ved at komme med en eller anden

vanvittig provokation, der satte medierne på den anden ende. Han havde det aldrig så godt, som hvis han havde sagt noget, der provokerede, og jo mere rasende, hid-sigt og indædt man angreb ham, jo bedre havde han det," siger Flemming Chr. Nielsen og mindes et interview med Glistrup i aresboligen i Virum.

"Han håned mig fordi jeg var journalist, og jeg tænkte at 'det skal han ikke slippe afsted med', og så gav jeg ham igen med grovfilen. Og jo grovere jeg blev, jo gladere og grovere blev han, mens hans kone Lene sad i sofaen og strikkede og sagde 'bare gi' ham' til mig. Der blev virkelig ikke lagt fingre imellem, men da vi sluttede, gik Glistrup med ud til bilen i bare tæer og morgenkåbe og syntes, at det havde været vældig hyggeligt, og han stod og vinkede til mig, da jeg kørte afsted," fortæller Flemming Chr. Nielsen.

Vrede chefredaktører

Han har altid søgt den skæve historie eller vinkel, og her har han måttet konstatere, at mange chefredaktører ikke har samme mod til provokation, som han oplevede hos Glistrup. Tværtimod synes han, at avi-

serne lægger alt for snævre bånd på deres journalister.

"Jeg har erfaret, at der er meget snævre grænser for, hvad man må skrive. Jeg husker for eksempel en interview, jeg lavede med en graver i Vendsyssel. Han fortalte mig, at menneskekød en uges tid efter dødsfaldet kommer til at ligne trevlet kyllingekød, og det skrev jeg i artiklen. Men det blev chefredaktøren meget vred over. Han fandt det meget upassende," siger Flemming Chr. Nielsen.

Mentalundersøgt for avisen

Han har været drevet af nysgerrighed og en rastløshed, som hurtigt får ham til at kede sig, hvis ting bliver forudsigelige. Den drivkraft har kastet mange originale historier af sig - for eksempel da han valgte at skildre landbrugets problemer med at skaffe medhjælpere ved selv at tage job på en gård, eller da han ville finde ud af, hvad en mentalundersøgelse af gerningsmænd i kriminalsager går ud på.

"Jeg fik avisen med på at betale en mentalundersøgelse af mig hos Jørgen Bechmann i Odense. Jeg var hos ham tre gange og fik en rapport på 25 sider, som konkluderede, at jeg ikke var mentalt afvigende. Den gav et fint billede af mig, bortset fra at vi ikke kunne afgøre, om jeg havde været sindssyg i gerningsøjeblikket, for der havde jo ikke været noget gerningsøjeblik," fortæller Flemming Chr. Nielsen.

Undersøgelsen viste også, at Flemming Chr. Nielsen er meget affektbetonet - at han kan blive meget ophidset og vred, men at det går hurtigt over igen. Det er dog ikke noget jeg oplever under interviewet, men jeg tror ham, når han fortæller, at han nemt kommer til at kede sig i selskaber, hvor folk bare småttaler. For Flemming Chr. Nielsen er et holdningsmenneske. Han vil diskutere eller høre en god historie fra folk, der har noget på spil.

"Jeg trives med uro og meningsballade. Almindelige middagsselskaber, hvor man sidder og snakker pænt om den sidste ferie på Kreta, det gider jeg ikke, og det kan man godt se lidt som en brist hos mig. Men det er nok også derfor jeg skiftede til journalistik. For her var der mulighed for bruge kedsomheden konstruktivt til at finde på noget at lave," siger Flemming Chr. Nielsen, der er cand. scient. i matematik og var begyndt at undervise, da han skiftede til journalistikken.

"Jeg vidste, at hvis jeg fortsatte som matematiker, ville jeg til sidst kunne skrive på tavlen, uden at bruge kridt. Det var dødeligt," siger Flemming Chr. Nielsen.

"Jeg vidste, at hvis jeg fortsatte som matematiker, ville jeg til sidst kunne skrive på tavlen, uden at bruge kridt. Det var dødeligt," siger Flemming Chr. Nielsen.

Ikke flere erindringer og portrætter

Alternativet var altså journalistikken, hvor idolet var den daværende kulturredaktør på Jyllands-Posten Jens Kruuse, der er kilden til titlen på bogen. Kruuse var nemlig ikke bare en fabelagtig anmelder og storskrivende journalist. Han havde også en fortid som checkbedrager og en svirebror, og Flemming Chr. Nielsen fortæller i bogen, hvordan Jyllands-Posten for at undgå en skandale, vælger at betale hans mange ubetalte regninger. En beslutning, som på et tidspunkt får en chefredaktør til at stønne bogens titel: "Nu er der vel ikke mere...?"

Det samme spørgsmål er det naturligt at stille Flemming Chr. Nielsen, inden vi slutter interviewet i Virum: Er der flere erindrings- eller portrætbøger på vej? "Nej. Der kommer ikke flere erindringer, og ikke flere portrætter. Jeg synes ikke, at der er nogen nulevende danske politikere, der er værd at skrive en hel bog om. Så jeg vil gøre mine Herman Melville-oversættelser færdige, og så vil jeg bruge resten af min tid på at læse bøger og passe mine fire børnebørn".